

Moonlight Riders

BloesemPony
LINDA CHAPMAN

HOOFDSTUK 1

‘Het lekt hier! Ik heb een emmer nodig!’
schreeuwde Amara.

Kalini kwam aanrennen, spetterend door de plassen. Ze had de capuchon van haar roze jas op om zich te beschermen tegen de regen die uit de grijze lucht kwam vallen. Ze duwde een emmer over Embers staldeur. ‘Hier!’

‘Dank je!’ zei Amara. Ze pakte de emmer dankbaar aan en zette hem onder het lek in het dak.

Er was de afgelopen dagen heel veel regen gevallen, en toen Amara en haar vrienden die ochtend op Moonlight Stables waren aangekomen, had Jill, de eigenaar van de manege, het druk met de lekkende daken en overstromende waterbakken.

Ember snuffelde aan Amara's vlechten. Het water droop van zijn zwarte voorpluk.

Het is hier heel erg nat! Zijn mond bewoog niet, maar Amara kon zijn stem in haar hoofd horen. Ember was, net als de andere acht pony's in de weidestallen, een magisch paard. Magische paarden zagen er meestal uit als gewone pony's, maar ze konden wanneer ze maar wilden hun magische vorm aannemen, en ze hadden allemaal hun eigen speciale krachten. Ember was een Vuurpaard, dat dingen in brand kon laten vliegen. Elk magisch paard probeerde

een Ware Ruiters te vinden – iemand die hem hielp om zijn magie te gebruiken. Zes weken geleden had Ember Amara uitgekozen; ze kon het nog maar nauwelijks geloven!

Kun jij of een van de andere paarden niet iets doen om de regen te stoppen, Ember? vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd. *Dit is gewoon normale regen. Het is niet de bedoeling dat we onze magische krachten gebruiken om het weer te beïnvloeden, tenzij er iemand echt in gevaar is.*

Amara knuffelde hem. Ze vond niets fijner dan magie gebruiken met Ember – het was geweldig om zijn magische energie door haar heen te voelen stromen. Het gaf haar het gevoel dat elke cel in haar lichaam tintelde. *Zodra het stopt met regenen, gaan*

we met de anderen naar de wei om nog wat te toveren, zei ze tegen hem.

Ember snoof blij. Ja, fijn!

Boven haar hoofd kraakten de oude dakbalken.

Amara hoorde Mia schreeuwen: ‘Hé, jongens! Er zit een heel groot lek in de stal van Tide!’

Amara ging kijken of ze kon helpen. Door een groot gat in het staldak kwam er water naar binnen. De emmer die Mia eronder had gezet, was al vol. Tide, een slanke, sneeuw witte pony, gebruikte haar magische kracht om het water door de staldeur naar buiten te laten stromen.

‘Ik haal een bezem om het water weg te vegen,’ zei Kalini.

‘Ik haal nog een emmer,’ zei Amara.

‘Of we nemen deze!’ zei Alex. Hij pakte

een kruiwagen die tegen de buitenmuur stond.

Hij zette de kruiwagen onder het gat in het dak neer en het water klaterde erin. ‘Kijk. Veel beter dan een emmer. Ik ben een genie!’

Hij draaide zich om en struikelde over de emmer, waardoor die omviel.

Mia rolde met haar ogen naar hem. ‘En dat noemt zich een genie!’ grijnsde ze. Alex en zij waren goede vrienden, maar ze hielden ervan om elkaar te plagen. ‘Ik zal Jill vragen of Tide in een lege stal bij de manegepony’s mag staan tot het lek is gerepareerd.’

De paarden en pony’s die Jill voor de manegelessen gebruikte waren niet magisch. Ze stonden in een apart, moderner stalgebouw dicht bij de oprit.

Het dak kraakte weer, maar nu veel luid-
der. Mia bleef staan.

‘Dat klinkt niet goed,’ zei Kalini beden-
kelijk.

Amara fronste haar wenkbrauwen.
‘Je denkt toch niet dat het dak...’ Ze werd
onderbroken door een luid krakend,
versplinterend geluid boven haar hoofd.

‘Het dak stort in!’ gilde Mia toen er
dakpannen en stukken hout naar beneden
vielen.

‘De pony’s!’ riep Alex. ‘Haal ze eruit!’

Vol afschuw stelde Amara zich voor
hoe er dakbalken boven op Ember en de
andere pony’s zouden vallen, maar net op
dat moment klonk er een luid gehinnik
van Rose in de stal ernaast en verscheen er
met veel geritsel van bladeren opeens een
groene waas boven hun hoofd.

Amara keek omhoog en zag dat een dikke laag klimplanten de kapotte balken nu bij elkaar hield.

‘Wat is dat nou?’ zei Kalini verbaasd.

‘Dat was Rose!’ riep Alex uit. ‘Ze heeft haar magie gebruikt om te voorkomen dat het dak instort!’

Hij rende naar de stal ernaast. Rose, zijn magische paard, was een voskleurige pony met lichte manen. Ze hijgde. Het gebruik van haar aardemagie om de planten te toveren had haar duidelijk veel energie gekost.

‘Je bent een topper, Rose,’ zei Alex, terwijl hij zijn pony knuffelde. Ze deed haar hoofd omhoog en snuffelde aan zijn schouder. Haar donkere ogen stonden tevreden.

Amara hoorde dat Jill hen riep en liep naar de staldeur. Jill kwam op krukken door de regen naar hen toe gehinkt. Een week geleden had ze haar enkel gebroken toen ze van een afstapje viel en nu droeg ze een grote beenspalk en liep ze op krukken. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze. ‘Ik hoorde een verschrikkelijk geluid.’

Amara en haar vrienden legden het snel uit.

‘Rose heeft iedereen gered door te voorkomen dat het dak instortte!’ zei Alex trots.

‘Slimme pony. Wat goed dat ze eraan dacht haar magie te gebruiken!’ zei Jill.

Jill was vroeger ook een Ware Ruiters geweest, maar haar paard, Shula, net als Ember een Vuurpaard, was verongelukt. Amara kende niet alle details – Jill praatte er niet veel over, wat Amara heel goed kon begrijpen. Ze moest er niet aan denken dat er iets met Ember gebeurde. Mia had haar verteld dat Jill na het ongeluk van Shula had besloten om andere magische paarden een veilige plek te geven en hen te helpen hun Ware Ruiters te vinden.

‘Hoe lang duurt het voordat je het dak kunt laten repareren?’ vroeg Kalini.

Jill wreef over haar gezicht. Haar blauwe ogen stonden bezorgd. ‘Ik weet het niet. Ik

heb de laatste tijd heel veel lessen moeten afzeggen vanwege de regen, dus ik zit een beetje krap op dit moment. En ik kan ook geen buitenritten begeleiden vanwege mijn enkel.' Ze knikte naar de beenspalk om haar voet.

'Als je het dak niet kunt laten repareren, wat gebeurt er dan met de pony's in de weidestallen?' vroeg Amara.

'Ik vraag Rose of ze elke dag nieuwe klimplanten laat groeien, maar dat zal haar heel veel energie kosten, dus het is geen blijvende oplossing.'

'Kunnen de pony's niet buiten staan?' stelde Mia voor.

'Niet als het zo nat is,' antwoordde Jill. 'De wei is erg modderig. Als ze te lang in de modder staan, krijgen ze mok. Nee, ik zal een andere plek voor ze moeten vinden.'

‘Je bedoelt dat je ze naar een andere manege brengt?’ zei Amara. Haar hart zonk. Ze woonde niet ver van Moonlight Stables en ze hoefde maar een klein stukje te lopen als ze Ember wilde zien.

Jill zuchtte. ‘Ik betwijfel of er een manege is waar alle negen pony’s terechtkunnen. Waarschijnlijk moeten ze allemaal naar een verschillende plek.’

De kinderen protesteerden meteen.

‘Moeten ze uit elkaar?!’

‘Dat kan niet! Echt niet!’

‘Ze moeten bij elkaar blijven!’

‘Hoe zit het met het mounted gamesteam?’

Alle magische paarden maakten deel uit van Jill’s mounted gamesteam – ze geloofde dat gametraining een geweldige manier was om de band tussen de pony’s en hun Ware Ruiters te ontwikkelen.

Jill hief haar handen op. ‘Kijk, ik ben er ook niet blij mee. Laten we hopen dat het weer snel beter wordt, zodat ik genoeg lessen kan geven om het staldak te laten repareren en Moonlight Stables overeind te houden.’

‘Hoe bedoel je: Moonlight Stables overeind te houden?’ vroeg Amara.

‘Het spijt me, jongens,’ zei Jill moeizaam. ‘Maar als het niet beter gaat, moet ik de manege misschien sluiten...’